

ning om en eller anden Genstand, som hans Blik tilfældigt faldt paa.

Emanuel gik tavs ved hans Side. Han havde straks forstaaet, at Bispen med Hensigt havde foreslaaet ham denne Spadseretur, og han var fast besluttet paa at benytte Lejligheden til at give ham en fuld og klar Redegørelse for sit Forhold til Menigheden.

Da de naaede op paa Toppen af „Præstebakken“, standsede Bispen og gav sig til med fraværende Mine at betragte Udsigten, spurgte om Navnene paa enkelte af de mange Kirker, hvis hvide Taarne lyste som Fyr i den tætte Soldis, sagde et Par Ord om Naturskønhedens Magt over Menneskets Sind og gav sig tilsidst til at tale om Tørken og de slette Høstudsigter.

„Jeg hører fra forskellige Sider,“ — sagde han tankespredt — „at man er begyndt at nære alvorlige Bekymringer. Det vilde i Sandhed være sorgeligt, om der virkelig skulde være Grund til Frygt.“

„Det er der vist egentlig heller ikke . . . i det mindste ikke foreløbig,“ bemærkede Emanuel, hvem Emnet gjorde veltalende. „Ganske vist har Vaarsæden lidt en Del, navnlig den seksradede Byg, og Græsmarkerne paa de høje Jorder er jo ogsaa bleven en Del ødelagte; men endnu klarer Rugen sig de fleste Steder godt, hvor den da ikke er bleven for meget skadet af Foraarsfrosten.“

Ligesom vækket op af sine Tanker vendte Bispen Ansigtet op imod ham.

„Se-se!“ sagde han med et Smil. „De er jo allerede bleven en hel udlært Landmand, Hr. Kapellan!“

Emanuel blev atter rød, og hans Hjærte begyndte at banke. Nu kommer det, tænkte han.

Men Bispen fortsatte sin Vej ned over Bakken og gav sig igen til at tale om Landskabet og om Naturskønhedernes Indflydelse paa det menneskelige Sind.

Med eet standsede han sig selv i Talen og sagde,

Pontoppidan: Det forjættede Land.